

Repertoriumnummer 2013 / 7706
Datum van uitspraak 25 september 2013
Rolnummer

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Rechtsmiddelen

--

Ruimtelijke ordening
stedebouw

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

achtste bis kamer
burgerlijke zaken

Arrest

Aangeboden op
Niet te registreren

1. wonende te
2. wonende te

appellanten,

in persoon aanwezig en bijgestaan door Mr. advocaat te

tegen de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout van 01 maart 2012, gekend onder rolnummer

tegen

VLAAMS GEWEST vertegenwoordigd door de Vlaamse Regering in de persoon van de Minister-President, met burelen gevestigd te 1000 BRUSSEL, Martelaarplein 19, voor wie optreedt

geïntimeerde,

vertegenwoordigd door Mr. advocaat te

DE ANTECEDENTEN EN DE VORDERINGEN

1.
In de bestreden beschikking van 1 maart 2012 van de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg te Turnhout zetelend in kortgeding werden de aan dit geschil ten grondslag liggende feiten en vordering correct uiteengezet en het hof verwijst daarnaar.
2.
De eerste rechter verklaarde de oorspronkelijke vordering van
toelaatbaar doch ongegrond,

en verwees
kosten van het geding.

In de

3.

hebben bij een ter
griffie van het hof op 19 april 2012 neergelegd verzoekschrift hoger
beroep ingesteld en besluiten tot de gegrondheid van hun oorspronkelijke
vordering, met verwijzing van het Vlaams Gewest in de kosten van het
geding.

Het Vlaams Gewest besluit tot de ongegrondheid van het hoger beroep
met verwijzing van in
de kosten van het geding.

4.

Ter zitting verklaarden partijen het erover eens te zijn dat noch
noch het Vlaams Gewest recht
hebben op een rechtsplegingsvergoeding en dit zowel in eerste aanleg als
in hoger beroep.

BEOORDELING

5.

De eerste rechter heeft op oordeelkundige gronden, die door partijen niet
weerlegd en door het hof overgenomen worden, met uitzondering van
wat verder wordt gezegd met betrekking tot de
rechtsplegingsvergoeding, de oorspronkelijke vordering van
ongegrond verklaard.

6.

Volledigheidshalve voegt het hof hieraan in antwoord op de middelen van
partijen nog toe wat volgt.

7.

Het stakingsbevel is een administratief preventief handhavingsmiddel, dat
door de overheid opgelegd wordt in afwachting van een beslissing ten
gronde over de rechtmatigheid van het gebruik. Het stakingsbevel kan niet
als een repressief middel gebruikt worden om een reeds lang bestaande
toestand te sanctioneren.

Ook wanneer sprake is van een gebruik dat valt onder de toepassing van
de vergunningsplichtige handelingen of functiewijzigingen of van een
vergunningplichtig gebruik, moet de maatregel als beveiligingsmaatregel
verantwoord blijven.

Wanneer uit de feiten blijkt dat de maatregel in kwestie kennelijk
onredelijk is dient de voorzitter zetelend zoals in kort geding over te gaan
tot opheffing van het stakingsbevel.

De beoordeling van de redelijkheid van de maatregel impliceert dat rekening wordt gehouden met de ernst van de overtreding, doch ook dat onderzocht wordt of het bekrachtigde stakingsbevel voor de overtreder niet disproportioneel bezwarend is.

Dit laatste houdt in dat wordt afgewogen of het bekrachtigde stakingsbevel als kennelijk onredelijk moet worden bestempeld omdat het erdoor de verkregen voordeel voor de goede ruimtelijke ordening niet opweegt tegen de last die daaruit voor de overtreder voortvloeit.

In dit kader kan een rechter van oordeel zijn dat gelet op het jarenlange gebruik het stakingsbevel in de gegeven situatie niet meer gericht is op de voorkoming van een aantasting van de goede ruimtelijke ordening, en dat daarom het stakingsbevel kennelijk onredelijk uitgevaardigd is.

8.

Het criterium van de kennelijke onredelijkheid legt de demarcatielijn tussen rechterlijke controle en bestuurlijke vrijheid vast.

Een discretionaire bestuurshandeling kan wegens haar inhoud slechts onrechtmatig worden bevonden indien zij kennelijk onredelijk is, dit is indien geen redelijk denkend bestuur tot die beslissing kon komen.

Valt de beslissing daarentegen binnen de marge waarbinnen naar redelijkheid verschillende beslissingen kunnen worden genomen, dan moet de rechter zich ervan onthouden zijn eigen oordeel over wat redelijk is van het in de plaats te stellen oordeel van het bestuur.

De toekenning van een discretionaire bevoegdheid aan het bestuur was ingegeven door de wens het oordeel over de goede ruimtelijke ordening over te laten aan het bestuur. Het bestuur, en niet de rechter, dient erover te oordelen of de gevolgen van de overtreding in stand mogen blijven en hoe de overtreding zal worden hersteld met het oog op de vereisten van de goede plaatselijke ruimtelijke ordening.

De ruimtelijke ordening betracht een evenwicht tussen de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten. Hierbij dient het accent volgens het Vlaamse Gewest steeds meer te liggen op voorschriften voor een goed ruimtegebruik, dat niet enkel bepaald wordt door de constructies die in een bepaalde zone toegelaten worden, doch ook door het gebruik dat van die constructies mag worden gemaakt.

Het stakingsbevel dient alleszins mede gericht te zijn op het voorkomen van verdere schadelijke gevolgen van de gepleegde inbreuk.

9.

Te dezen kan niet voorbijgegaan worden aan de prima facie vaststelling dat op 1 oktober 2001 de stedenbouwkundige vergunning werd geweigerd. Hoger beroep werd afgewezen bij beslissing van de bestendige deputatie van 22 januari 2002.

Er is geen kennelijke onredelijkheid voorhanden indien bevel wordt gegeven tot het staken van het gebruik van een dergelijk onroerend goed, waarvan prima facie vastgesteld kan worden dat dit geschiedt met miskennis van de weigering tot het verlenen van een stedenbouwkundige vergunning.

Het strijdig gebruik vindt immers nog steeds plaats en kan zich in de toekomst verderzetten.

Ter voorkoming van een verdere aantasting van de ruimtelijke ordening en het leefmilieu, rekening houdend met het gegeven dat de uitbating gebeurt in natuurgebied, met de specifieke stedenbouwkundige voorschriften in dergelijke zone en het gegeven dat een herstellvordering kan worden ingesteld, heeft het stakingsbevel wel degelijk een preventief karakter.

10.

Gelet op voormelde vaststellingen en de overwegingen van de eerste rechter die hierbij worden hernomen, besluit het hof dat er geen redenen voorhanden zijn om het stakingsbevel, dat bij beslissing van 17 oktober 2011 door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur werd bekrachtigd, op te heffen.

11.

Waar het Vlaams Gewest te dezen een taak van algemeen belang uitoefent, heeft zij geen recht op een rechtspiegingsvergoeding.

De bestreden beschikking wordt wat dit aspect betreft, hervormd.

BESLISSING

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof doet uitspraak op tegenspraak en verklaart het hoger beroep slechts gegrond in de volgende mate.

Het hof hervormt de bestreden beschikking in de mate dat
worden veroordeeld tot betaling van
een rechtspiegingsvergoeding van € 1320, en op dit punt opnieuw recht
doende, wijst het hof het Vlaams Gewest af van haar vordering.

Het hof bevestigt de bestreden beschikking voor het overige.

Het hof veroordeelt
betaling van de kosten in hoger beroep, voor het Vlaams Gewest
vastgesteld op nihil. tot

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 25 september
2013 door

Raadsheer

Griffier